

Vélemények egy reformról Értékes tanulmányút

1972-ben valamennyi orvos-egyetemen oktatási reformot vezettek be, melynek lényege a gyakorlati oktatás megerősítése. A változtatásra — ismervé az idős kollégák véleményét a frissen végzettek gyakorlati ismereteiről, manuális készségéről — feltétlenül szükség volt. A kérdés most már csak az, hogy az egyes egyetemeken más-más módon megvalósított reform mennyire teljesíti feladatát.

Az alábbi beszélgetés talán ad egy kis segítséget a szegedi forma értékeléséhez.

Először azonban nézzük meg, hogy miben áll ez a változás. 1972-től a III.—V. évesek minden félévében egy-egy hónapig csak gyakorlatokra járnak, előadások ez idő alatt nincsenek. A négy hetet három vidéki, két szegedi kórház valamelyikében, vagy a klinikákon lehet letölteni. Eleinte nagy volt a kereslet a szegedi kórházi és klinikai helyek iránt, aztán hogy nem, ez az érdeklődés megcsappant. A riportból talán erre a jelenségre is magyarázatot kapunk.

Lehetőség az önálló munkára

„Összecsdítettem” néhány V. éves társamat a kollégium hallgatóiban és megkértem őket, hogy mondjanak ösztönös véleményt a most letöltött második félévi gyakorlatokról. A „gyulaiakhoz” fordultam először.

— Gyulának az évek során valószínűsítő törzsközössége alakult ki. Ugy tudom, Gábor, ti is évről évre visszatértek ide Marival. Mi ennek az oka?

— Tudod, aranyos hely az a Gyula, a strandra filléreért járhatunk, aztán meg a jó bulik... — No, igen, igen. Mégis inkább a tanulás szemszögéből nézzük a dolgokat!

— Tanulni is többet lehet ott, szerintem, mint Szegeden — szólt közbe Gábor menyasszonya, Mari. — Fantasztikusan jó az orvosok és nővérek hozzáállása az oktatáshoz. Legjobban az urológia gyakorlat tetszett. Radvay főorvos igazán változatos programról gondoskodott: minden létezőt megmutatott, emellett jól begyakoroltuk a katéterezést és még műtétet is asszisztáltunk.

— Szerintem a gyermekgyógyászati gyakorlat legalább ilyen jó volt, — vetette közbe Márta. A kórházban maximálisan ki tudtuk használni a hat órát, mivel három orvoshoz csak öten voltunk beosztva és így mindig volt számunkra valakinek ideje. Lényegében az osztályos orvos munkáját végeztük; önállóan vittük fel az új betegeket, önállóan tettünk diagnosztikai vagy terápiás javaslatot. Ez a lehetőség az önálló munkára — természetesen megfelelő ellenőrzés mellett — ez volt az, ami a legjobban tetszett.

— Véleményem szerint pontosan ez az egy momentum hiányzott az egyébként kifűnően megszerzett szegedi gyakorlatokból — mondja Ági, aki a gyermek-klinikán volt.

— Térjünk vissza Gyulára. Eddig csupa dicséretet hallottam. Nincs tehát semmi kritikai észrevételek?

— Azért az is akad — mondta Márta. — Dely főorvos belosztályán kötelezővé tették az éjszakai ügyeleten való részvételt. Kétségtelenül hasznos az ügyelet, sokan önként is vállalkoznának rá. Az önkéntes jelentkezéssel magunk dönthetnénk el, hogy mikor akarunk ügyelni és így az „ize” is más lenne az egésznek. És még egy: fül-, orr- és gége gyakorlaton kevés önálló vizsgálót végezhetünk.

— És az elmegyógyászati mi volt a benyomásotok?

— Ugyanaz mint a gyermekgyógyászatiról. Önálló munkára neveltek bennünket.

— Szegeden szó sem volt önálló munkáról — szólt közbe Zsuzsa. A hat óra legnagyobb részét tantermes betegbemutás és az ezt követő kiselőadás tölthette ki. Szerintem ebben az esetben ez is egy lehetséges megoldás. A nagy probléma ugyanis az, hogy nincs elégséges alapunk a gyakorlathoz, mivel túl kevés az elméleti óraszám. Ezt próbálta áthidalni a tantermes megoldás.

— Úgy tudom, a többi vidéki kórházban a gyulaihoz hasonló rendszer szerint mentek a dolgok, ezért most már csak arról beszélhetek, ami az előbbiektől eltérő, különösen jó, vagy különösen rossz volt.

— Gyuri kezdte Szolnokról: — Először is a kórháznak

nincs elmeosztálya, ami nem kifejezetten előnyös egy elmegyógyászati szempontról. Így indokolt volt, hogy egy napot a négyből közegészségben gyakorlaton töltöttünk. A belgyógyászaton pedig egy különlegességből részünk: két napig kardiológiai szakrendelésen asszisztáltunk.

Változatos program

Margit folytatta:

— Nekem itt legjobban a gyermekgyógyászati gyakorlat tetszett. Legfőbb pozitívuma az volt, hogy aki akart, már reggel hatra bemegetett fürdőt, pelenkázni, szondázni. A csecsemő tanácsadón pedig magunk is adhattunk különböző védőoltásokat.

— A kecskeméti kórházban sincs elmeosztály — kapcsolódott a beszélgetésbe Margit. A gyermekgyógyászat pedig a körzeti rendelésen való részvételt sajnos nem sokat ért: kicsi volt a rendelő, rengeteg a beteg, igazán már csak mi hiányoztunk oda ráadásnak.

— Végül még a szegediek mondjanak néhány szót az eddig nem említett klinikai gyakorlatokról!

Zsuzsa szólt ismét: — Nagyon jónak tartom az I. sz. belklinikai rendszert, ahol óránként változik a program. Szerintem a fül-, orr- és gége osztályon is indokolt lenne ennek a módszernek a bevezetése, mert itt három nap alatt csak egyféle beteganyagot láthattam, és holt idő is akadt bőven. Hiányoltuk azt is, hogy műtétet nem láttunk. Az urológia gyakorlaton igyekeztünk foglalkoztatni bennünket, de a nagy zsúfoltság sokszor megnehezítette ezt. Itt nagyon jók voltak viszont a differenciált-diagnosztikai kiselőadások.

— Mindenkinek megköszönöm az őszinte véleményadást. Remélem, hogy nektek is és talán a cikk olvasóinak is hasznos a különböző módszerek, ötletek összehasonlítása. Azt javaslom, hogy egy év múlva az avatás előtt, ugyanitt találkozzunk ismét és beszéljünk meg a szigorlóév tapasztalatait is.

KÖNYVES-KOLONICS AGNES,

V. éves o. n.

Politikai Ki Mit Tud?

Április 29-én a JATE KISZ klubjában rendezték meg a József Attila Tudományegyetem Ki Mit Tud? vetélkedőjének döntőjét. A novemberi karonkénti elődöntők, valamint a négyfordulós középöntő után, csupán négy csapat maradt versenyben, mégpedig a JTK, a BTK valamint a TTK I. és II. együttesei.

A kis kerek asztalokat 12 izgatott fiú ülte körül, hogy közel 200 perces szellemi csatában döntse el: melyik két csapat kvalifikálja magát a városi döntőbe. A „pontozói kar” feladata, hogy harag és részrehajlás nélkül értékelje, nulla, egy illetve két ponttal jutalmazza az elhangzott válaszokat. Nos a versenybírószám eme elvárásoknak maradéktalanul eleget is tett, sőt még az önkritika gyakorlatára is futotta lelki erejéből... Összetétel — zsürielnök: Patkó Imre a Nemzetközi Szemle főszerkesztője, dr. Krajčík András docens, az MSZMP József Attila Tudományegyetemi Bizottságának titkára, dr. Rácz János egyetemi tanár, a JATE oktatási rektorhelyettese, dr. Kozma László docens, az MSZMP JATE VB tagja és Sipka Rózsa a városi KISZ-bizottság iskolafelelőse már a játék kezdetekor biztosították, ezen az estén minden a kerek asztalok mellett a fejekben fog eldőlni.

A 16 fordulós vetélkedő során négy fő — munkásmozgalom, hagyományos külpolitika, gazdaságpolitika, ifjúságpolitika — kérdéscsoportban kellett bizonyítaniuk felkészültségüket a hallgatóknak.

Az első vastaps

A játékvezető, Benedikt Mihály fizikus tanárségéd „sipjelé-

re” a jogász gárda kezdett a legjobban. Két pontot érő válaszuk után hosszasan zúgott lelkes közönségük vastapsa és Kiss Anna IV. éves jogász, a játékvezető egyik segítőtje máris összevezethette az első forduló állását. A sorrend ekkor a következő volt: 1. JTK 2 pont, 2-3. TTK I. — BTK 1-1 pont, 4. TTK II. 0 pont. Az első parázs vita sem váratott sokáig magára. A harmadik forduló utolsó válaszadói, a jogászhallgatók „kollektív bölcsessége” szerint az angol Fehér Könyv 1949-ben nem a népi Kínát ismerte el... Tabellájukra már-már felkerült az újabb kettes szám zajos szurkolói üdvriválgása közepette, mikor a pontozók úgymond visszavonták a „gólt” és mindössze egy pontot utaltak ki részükre.

Az ezt követő vita közben Biller Gyöngyi a TTK Idegennyelvű lektorátusának tanára, a játékvezető másik segítőtje a „Közönségkérdések” felíratú borítékot bontotta fel. A szervezők ugyanis a zsűfolt terem hallgatónézőire is gondoltak. És a publikum hálás volt ezért. Kiderült: soraikban is található egy-két nagyszerű „politikus”, aki hájzsál híján, esetleg összeállítási hiba folytán nem került be valamelyik együttesbe.

Szünetig — a hetedik fordulói — a JTK-s legénység megőrizte vezető helyét. Őket továbbjutó helyen, tekintélyesnek mondható előnnyel a TTK I. gárdája követte. A BTK harma-

dik, a TTK II. pedig negyedik helyen tanyázva várta a szünet utáni nyolc fordulós folytatást.

Legjobb a JTK...

A második „féldőben” a jogászok — Nagy Balázs, Révész Béla, Györgyi Lajos (valamennyi harmadéves) — tovább növelték előnyüket. A másik feljutó helyen azonban szerepcseré történt. A kezdeti bizonytalankodás után a BTK-s — Venczel József, Kecskés János, Harezi Tibor — legénység magára talált és pontot illetve pontokat érő válaszok után a második helyet szerezte meg. Másnap Venczel József ekképp magyarázta a rossz első játékrezsibeli „bizonyítványt”: — A sok szeminárium után fáradtan kezdtük a vetélkedőt. Később azonban mindhárman „kitisztultunk” és fogadni mernék, hogy a városi döntőben visszavágunk a jogászkoknak. A TTK mindkét csapata ezúttal „alul múltá” önmagát. Biller Gyöngyi például biztosra vette a TTK I. — Hannus István, Csapó János, Sinkó Ferenc (mindhárom V. éves vegyész) — továbbjutását. És ide kívánkozik a — Varadi Imre, Magyar László, Zachar Zoltán (IV. éves matematikusok) — összetételű TTK II. csapatának névsora is. Ezek a fiúk ugyanis sportszerűen vetétk tudomásul, hogy ezúttal nekik csak a negyedik hely jutott.

A verseny végeredménye: 1. JTK 27 pont, 2. BTK 23 pont, 3. TTK I. 22 pont, 4. TTK II. 17 pont.

Végezetül álljon itt a legilletékesebb, Patkó Imre véleménye: — Országszerte sok politikai vetélkedőn veszek részt, és tehát összehasonlítási alapom. Összintén mondom: ez a vetélkedő a legjobban megrendezett és a legjobban sikerültek közé tartozik...

